

MAGÁNVALÓ

(Expresszív szövegmontázs BUJDOSÓ ALPÁR, a párizsi Magyar Műhely bécsi szerkesztője születésnapjára)

70 évesen is visszatérnek a gyerekkor képei: 5-6 évesen, 2-3 évesen, kutyasétáltatás közben a kamaszkori és öregkori erotikus ábrándok, és egy teljesen új helyzetben visszamagzatosítva látod embrionális léted újjászületőben. Csak a szétmarcangolt, majd összepakolt arcon trónol makacsul a seggét mutogató ember. Az orvos arca fáradt, de egészséges színű, akár egy halotti maszk.

MINDENNAP ÁLMODOK. ÁLMODOZOM.
ÁLMOMBAN LÓGOK A SZEREN.

CSAK A SZÉPRE EMLÉKEZEM, A BOLDOGTALAN NYÁRRÁ!
ÓRÁBAN MÉREM ÉVEIMET, ÉVELŐDÖK MÉG EGY IDEIG,
MINT AZ ÉVELŐ NÖVÉNY: ÉVRŐL ÉVRE, NAPRÓL NAPRA,
TÚZPARANC SOLATRA, MINT A NAPRAFORGÓ
TÍZSZÜNETHET KÖTÖGETEK MAGAMMAL, MAGAMBAN.
MAGUNKVALÓVÁ LESZÜNK LEGVÉGÜL MINDAHÁNYAN:

Mennyi magánvaló, Ding an sich: magán hordja dolgait, mint a tibeti szerzetes:
saját imamalmára hajtva a vizet — **UTÁNUNK A VÍZÖZÖN!**

Napfoltok arcunkon. Erupciók nyomai.

Bárkás kurvák: Mindenből egy párat meg a párját.

Tóról tóra... KULCSÁRKODUNK. PANCSOLUNK.

EzT, iTt nEm válaSztoTtuK! Beleszülettünk. NAP-órákor

KIRÁLY-VÁLASZTÁSSAL

SzületésNapi tOrTáDoN gyertyáid, tehetsz-e mást: minden évben
Mindenszentekkor ha MegGyűjtJÁK, rá halottak napján fűjOD el.
Füst... **MOST KOCCINTSUNK!**

*Mihelyst barátokkal
Budaörsön 2006. január 14-én*
Alpár

Magánvaló

A *Görbülő fény – A hetvenéves Bujdosó Alpár köszöntése* – című, Magyar Műhely-es születésnap antológia *Egy arc változásai* ciklusában jelent meg 2005-ben *MAGÁNVALÓ (Ding an sich)* c. versem, „sámán-maszkok” (Németh Zoltán Pál fotómontázsai) kíséretében. Ez volt gondolatilag hármas művem első lépése. A második lépésben a hármas arcmásomat és a képversemet egymásra montázsoltam, s B. A. aláírásával (2006) hitelesítettem. Harmadik lépésként az EKSZPANZIÓ XXII. „ArcMaszk” tematikájára, *Éposz Kassák maszkjában* hívogondolatára rendezett, B. A. nagymarosi *ÁLARCOK* és *AGYAGTÁBLÁK* c. kiállításának megnyitóján (2010. július 29.), Feledy Balázs felvezetőjét követően mutattam be a „Jelenségvilág”-gal feleselve *Magánvaló* c. performanszomat. Az akciósor Mezey Péter fuvola improvizációjára felolvasott verses köszöntőmmel vette kezdetét, miközben földkorpust formáltam a kiállítóterben. Ezt követően Riace-nak – a calabriai Jón-tenger mélyéről a múlt században felszínre mentett bronzatlétának – a maszkjára szövegfoszlányokat írtam az elmondottakból: *Napfoltok arcunkon. Erupciók nyomai* – ilyeneket. A feliratozott terrakotta atlétaarcmást a görög kereszt formátumú földtest felső ágába süllyesztettem. Ezek után mély léleg(k)zetet véve, Bujdosó Alpár szemébe néztem, s szemüvege levétele után alufóliával mintát vettem az arcáról. Maszkját Riace arcmásával szemközt mint tengersizem mélyéről felvillanó tükörképet helyeztem el a görög kereszt alsó ágába. A továbbiakban a fuvola improvizációs játékára a szöveget töredékesen tovább ízlelgettem, mondogattam, miközben a jelenlévők között rituálisan maréknyi fűmagot osztottam szét, amit azután, gesztusszerűen, ki-ki maga a földkorpuszra szórt. Zárásként a Bujdosó házaspár (Alpár és Zsuzsa) a négy égtáj irányába a jelenlévőkkel együtt (gyerekek és felnőttek) a „világ világosságaként” a földtest „határait” kijelölve pislákoló gyertyákat, mécseseket helyeztet el a korpusz kontúrján. Végkifejletként, a kiállítás ideje alatt a fű kiszőlde, a megismerés előtti világ láthatóvá vált, tér és idő keresztje organikus formát öltött, felismerhetővé vált.

Németh Péter Mikola